

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγέλιον, ἀληθεὶς παραστῆναι εἰς τὴν κτίσιν ἡμῶν ἠθικῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁγιωτάτου καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ</p> <p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τριμηνίος δρ. 15.</p> <p>ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γὰ τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλινια 10.</p> <p>Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνιος ἀναλόγως.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΝ Τῶ 1878</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ</p> <p>Ἄρχεται τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐξαρτίου δρομ. 98, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 3τος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 25 Ὀκτωβρίου 1924</p>	<p>Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 48</p>

Ἱστορία μίας στρατιωτικῆς οἰκογενείας

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συνέχεια)

— Καὶ βέβαια, Βαλεντίνα μου, δὲν εἴμαστε ἕτοιμοι. Ἀλλὰ σὲ ποῖον νὰ τὰ ρίξῃ κανεὶς; Σ' αὐτὸν τὸ φτωχὸν Αὐτοκράτορα; Αὐτὸς εἶναι ἀρρωστος, κουρασμένος, καὶ τὸν λυπᾶμαι μ' ἔλη μου τὴν καρδιά... Μὰ τριγύρω του, εἴλοιστραβοὶ ἦταν, ποῦ δὲν ἔδλεπαν τὴ θύελλα νὰ σημῶνῃ; Ὅριστε τώρα! Οἱ στρατηγοὶ ἔχουν χάσει τὴς μεραρχίας τους, οἱ πυροβολητῆς τὰ πυροβόλα τους, μ' ἓνα λόγον, τὸ σκυλλί ἔχει χάσει τὸν ἀπέντη του. Τὸ Στρασοδορὸν εἶχε μείνει ἀνοχύρωτο. Τὰ προῦρια τοῦ Μὲτς εἶναι ἀκόμη ἐστὴ μέση. Οἱ πέντε μεραρχίες τοῦ Μάκ Μάον σκορπίζονται σὲ μέτωπον ἑκατῶν πενήντα χιλιομέτρων. Τὰ σώματα δὲν ἔχουν ἐπαφὴ μεταξύ τους, οἱ ἀρχηγοὶ περιμένουν διαταγὰς ποῦ δὲν ἔρχονται κί' ὁ καθένας κάθεται—δὲν κατέβη.

Ἄ, εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανεὶς, Βαλεντίνα! Καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἓνα μὲνει ὄρθιον: ἡ ἀτομικὴ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν μας. Μὰ κί' αὐτὴ ποῖος ξέρει νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ;

Σταμάτησε μιὰ στιγμή νὰ ἀνασάνῃ. Ὑστερα ξανάρχισε:

— Νὰ τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ πῆρα ἀπ' τὸν Πέτρο. Δὲν ὑπάρχει θλιθερότερον πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸς τοὺς ἀσκοποὺς κόπους τοῦ στρατοῦ, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξάντληση ποῦ γίνεται ὀλίγως κανένα σύστημα. Τὸ ἱππικὸν τώρα τῶχουν μόνο γιὰ νὰ συνοδεύῃ ἀποσκευὰς καὶ ν' ἀποσκευάζῃ τὴς ὑποχωρήσεις. Ἄ! ἀλλοίως ἐννοοῦσε ὁ

Ἄλλος τὸ ρόλο τοῦ ἱππικοῦ. Οἱ ἱππεὶς τοῦ Λασάλ καὶ τοῦ Μυρά πήγαιναν πολλὰς φορές μέρας δόλοκληρες μπρὸς ἀπ' τὴ Μεγάλῃ Στρατιά.

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ καυμένος ὁ Πέτρος; ρώτησε ἡ Βαλεντίνα.

— Πρέπει νάσαι ἐπὶ στρατόπεδο τοῦ Σαλόν. Μὰ ξέρεί κανεὶς ἂν ἐκίνησαν κἂν ἀπ' τὸ Παρίσι; Τὸ σύνταγμα του ἦταν νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴ μεραρχία τοῦ Μπαράτγ. Μὰ μοῦ γράφει πὼς θὰ τοὺς βάλουν ἐπὶ στρατηγὸν Μαργκερίτ. Βλέπεις, οἱ ἀρχηγοὶ ἀλλάζουν γιὰ φύλλου πῆδημα κί' οἱ στρατιῶτες δὲν τοὺς γνωρίζουν. Τὶ καλὸ μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα;

— Κί' ἀπ' τὸ Σαλόν, ποῦ θὰ πάει ὁ ἑξάδελφός μου ὁ Πέτρος; ρώτησε ὁ Γιῶργος, ποῦ ἔτσι ἔλεγε τὸ θετὸ παιδί τοῦ θελοῦ τοῦ Ἑρρίκου.

— Δὲν ξέρω. Ἴσως κί' ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρει. Μὰ μὰς εἶπε πὼς θὰ γράφει συχνά. Αὐτοῦ ἴσως ἔαχουμε νέα του.

— Κί' ἡ Μαργαρίτα μὲ τὴ μικρὰ της θαρροῦν νὰ καθίσουν ἐπὶ Παρίσι μοναχῆς; ρώτησε ἡ Βαλεντίνα.

— Τοὺς κάλεσα νὰ καθίσουν μαζί μας κάμποσον καιρὸ, σοῦ τῶπα. Θὰ τοὺς ξανακλέσω. Ἄλλωστε, τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ Παρίσι δὲν εἶναι σίγουρο. Ποῖος ξέρει τί μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ πλήθος ἂν ἀρεθισθῇ ἀπὸ τίποτε ἀσχηματῆμα κί' ὡς ποῦ μποροῦν νὰ τὸ παρασύρουν οἱ ἐπιτήδειοι δημαγωγοὶ γιὰ νὰ ρίξουν τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν Αὐτοκρατορία;

— Δυστυχισμένα Αὐτοκράτορα, εἶπε ὕστερα μὲ λύπη, τί θὰ ὑποφέρεις αὐτὴ τὴ στιγμή! Ἡ ἀρρώστια τὸν βασάνιζε τόσον καιρὸ τώρα καὶ τὸ μυαλό του εἶχε σκοτισθῇ. Σκέφθηκα πολλὰς φορές νὰ πάω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μ' ἀκούσῃ... Θάταν χαμένος κόπος... Θάξερσκα τὴν πόρτα ασφαλιστῆ. Βλέπεις, ὑπάρχει κάτι σάπιον ἐπὶ κράτος μας κί' ἡ πατρίδα μας θ' ἀκολουθήσῃ τὴ μοῖρα της...

Ἐπαύει. Κρατοῦσε τὸ κεφάλι μέσα σὰ χέρια. Ὁ Γιῶργος τὸν κοιτοῦσε μὲ ἀγωνία, ἐνῶ, σὲ μιὰ γωνιά, ὁ μικρὸς Μοχίλοφ ἄκουγε σιωπηλὸς καὶ σαστισμένος.

— Δὲν εἶναι τραγικὴ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ πολέμου; ξαναεἶπε ὁ Γιάννης. Οἱ καταστροφὲς ἔρχονται, ἡ μὲν πᾶν σὶν ἄλλη. Μέρα δὲν περᾶ ὀλίγως νὰ χάσουμε κί' ἀπὸ μιὰ μάχη. Ἐνὰ μόνο θὰ μπορούσε νὰ μὰς σώσῃ: Ἄν σηκωνόταν δόλοκληρὸ τὸ ἔθνος νὰ πολεμήσῃ μὲ λύσσα

Ἄνοιξις ἡ πόρτα καὶ μνησὴ ἓνας λοχίας... (Σελ. 378, στ. α')

για την ύπαρξή του και να δρμήση πάνω στον έχθρο, όπως στα 1793.

— Όπως σ'άν καιρό του «Μικρού Έθελοντ», πατέρα;

— Ναι, παιδί μου, όπως έκαινον τον καιρό, που τα παιδιά πολεμούσαν δίπλα στους γέρους, οι ανάπηροι εργαζόνταν για να φτιάσουν πολεμοφόδια, οι γυναίκες περιποιόνταν τους τραυματίες, κι' οι παππούδες σερνόταν στις πλατείες για να ξυπνήσουν τον ένθουσιασμό των πολιτών. Μόνο ένας τέτοιος συναγερμός μπορούσε να μας σώση.

— Γιάννη! τον έκασε ή Βαλεντίνα, σ'ε παρακαλώ θερμά, μη κάνης λόγο πιά για το χθεσινό σου σχέδιο.

— Όχι, αγαπητή μου, θάρρω και σ' αυτό το ζήτημα. Τώρα βλέπω πως με καλεί ένα καθήκον, από μέρα σε μέρα πιο επιτακτικό, και φαντάζομαι πως ήρθε ή στιγμή ν' αποφασίσω.

— Μά ξέρεις καλά, είπε ή Βαλεντίνα με μι'α τρεμούλα στη φωνή της, πως τώρα δεν έχεις καμμιά ύπηρεσία...

— Πολύ καλά είμαι «στη διάθεση» του Υπουργείου. Μά σε τέτοιες περιστάσεις δεν περιμένει κανείς να τον προσκαλέσουν. Κι' αν δ'ε με συλλογίστηκε κανείς, εγώ έχω καθήκον να προσφέρω τον εαυτό μου, κι' ίσως άργησα κιόλας...

Αυτά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της κυρίας Καρδινιάκ.

— Πατέρα, είπε ο Γιώργος, είπες πως στα 1793 τα παιδιά πολεμούσαν πάλι στους γέρους... εγώ είμαι δεκάξη χρόνων.

— Ναι, παιδί μου... ναι, αλλά...

Ο γέρος αξιωματικός δεν είχε πιά τον επιτακτικό τόνο, που ζώηρευε τις φράσεις του ως έκλεινη τη στιγμή. Πίσω απ' το στρατιωτή, πρόσβαλλε ο πατέρας.

— Ύστερα κι' ο παππούς μου, είπε ο νέος, δεκατριών χρόνων μονάχα βρισκόταν, το ξέρεις, στον Βαλμό.

— Αλήθεια! είπε ο συνταγματάρχης.

— Γιώργο! φώναξε ή Βαλεντίνα. Και σιμώνοντας το γιό της, του πήρε το κεφάλι στην άγκαλιά της, σ'ε να θέλε ετσι να τον κρατήση να μη της τον πάρουν.

Στο δωμάτιο απλώθηκε πάλι μι'α στενόχωρη σιωπή.

Ο συνταγματάρχης είχε βυθισθ' πάλι στην εφημερίδα του, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι.

— Ποιός νάναι νύχτα ώρα; ρώτησε ή Βαλεντίνα.

— Ίσως κανένα τηλεγράφημα, είπε ο συνταγματάρχης. Κανένα τηλεγράφημα ύπηρεσιακό, που θα μου αναθέτει καμμιά διοίκηση ή καμμιά ύπηρεσία. Έγώ πάντα το περίμενα.

Σ'ε λίγο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας λοχίας του πυροβολικού. Στάθηκε προσοχή και χαιρέτησε.

— Ο Μαυρέκ! φώναξε ο συνταγματάρχης. Ο Μαυρέκ, ο παλιός μου φίλος. Ο Βρετανός τώρα πιά ήταν γκρίζος και κουρασμένος' και σχεδόν άμείσως ο Καρδινιάκ είδε σ'ε άριστερό του μπράτσο ένα μαυρο κρέπι.

— Ναι, συνταγματάρχα μου, εγώ είμαι, είπε ο λοχίας. Όταν έβαζα στα 65 τη στολή μου σ'ε συρτάρι, ήμουν βέβαιος πως γρήγορα θα την ξανάβγαζα... Πήγα στο στρατολόγο, κατατάχθηκα πάλι για εσον καιρό θα βαστήξει ο πόλεμος, πήρα φύλλο πορείας για το Μέτς, και να με...

— Δός μου το χέρι σου, Μαυρέκ, είπε ο συνταγματάρχης συγκινημένος. Έκαμες τό καθήκον σου!

Και γυρίζοντας στη γυναίκα του: — Βλέπεις, αγαπητή μου... οι μικροί κι' οι ταπεινοί μας δειχνουν το δρόμο...

— Συνταγματάρχα μου, είπε τότε ο Μαυρέκ, μη με παινέσετε. Άκούστε και θα δ'ητε πως δεν τ' αξίζω και τόσο.

— Τι θές να π'ης, Μαυρέκ; — Νά τι θέλω να π'ω, συνταγματάρχα μου. Τη θυμάσθε την Ύδόννη, την αληθινή, την άρραβωνιαστική μου, που τη στεφανώθηκα μόλις γύρισ' απ' το στρατό... ε, πέθανε πέσου, στο χωριό! Λοιπόν τί θέ με κρατούσε; Είπα στον εαυτό μου: «Θά σου δώσουν ένα κανόνι, θα το βγάλης Ύδόννη όπως κι' άλλοτε, κι' ίσως μέσα στους κινδύνους ξεχνας τον πόνο σου...» Δ'ε σκέφθηκα καλά;

— Μά παιδάκι δεν έχεις;

— Ναι, μά είναι πολύ μικρό. Το λένε Γιάννη. Τ' άφισα στη μητέρα της Ύδόννης, μι'α καλή γριούλα, που θα μου τ'ε προσέχει... Ξεκινώντας λοιπόν σκέφθηκα να περάσω να σ'ε δώ. Είπα: Για να ιδούμε τί θα μάς π'η κι' ο συνταγματάρχης για όλα αυτά...

— Σκέπτομαι όπως και σύ, Μαυρέκ. Ήρθε ή ώρα να κουνήσουμε και μες οι παλιοί της Ίταλίας και της Κριμαίας.

— Ωστε τα πράγματα δεν πάνε καλά;

— Καθόλου καλά. Ο έχθρος προχωρεί, οι δικοί μας αποτραβιόνται προς το Μέτς. Η διοίκηση του στρατού βρίσκεται σ'ε τέτοια χάλια, ώστε από στιγμή σε στιγμή μπορεί να περιμένη κανείς καμμιά καταστροφή... Στάσου, Μαυρέκ, κάθισε εδω χάμου. Θα πάρης ένα τσάι μαζί με εμάς, θα σου ετοιμάσουν εδω ένα δωμάτιο και θα φύγης αύριο το πρωί, άφοδ συζητήσουμε.

— Α, συνταγματάρχα μου, αυτό πάει πολύ.

— Έλα τώρα. Έχει κάτω στην Κριμαία μούκανες λιγότερες τσιριμόνιες.

— Α, εκείνος ο καιρός ήταν άλ-

λοιώτικος, συνταγματάρχα μου. Τότε πήγαιναν δια βολικά, τότε είμαστε γ'εμάτοι εμπιστοσύνη.

— Βρήκες τη λέξη, Μαυρέκ. Τώρα μάς λείπει ή εμπιστοσύνη, κι' ετσι λείπει αυτή, δεν άργει κι' ή καταστροφή.

Ο Μαυρέκ είχε καθήσει, κι' ο συνταγματάρχης συζήτησε μαζί του ώρα πολλή. Θυμήθηκαν παλιές δόξες κι' εδαν με δόξη σε πόσο διαφορετική θέση βρισκόταν τώρα ή Γαλλία. Άγαθός λοχίας πήγε να κοιμηθ'η με δάκρυα στα μάτια' ο Γιώργος είχε άνεδο στο δωμάτιο του.

Ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ πήρε τα χέρια της γυναίκας του και τη κοίταξε μέσα στα μάτια.

— Αγαπητή μου Βαλεντίνα, τί είπες, ξέρεις να μαντεύεις τί θέλω να σου π'ω, δεν ειν' ετσι;... Τ'ε παρόδειγμα της απλοϊκής αυτής ψυχής μου δείχνει το δρόμο του καθήκοντος. Άύριο φεύγω!

— Γιάννη μου! Έκαμε ή Βαλεντίνα πνιγμένη μέσα σ' ένα λυγμό, που ώρα πολλή τον συγκρατούσε και που ετσι σπασε μεμιάς.

— Άφισε τα δάκρυα τώρα... Έγκού σου σ'ε δυο φωνές που μου ήταν αγαπημένες: στον πατέρα μου και στο αδελφό μου. Κι' οι δυο θ' άπορούσαν με την άδράνεία μου. Νομίζω πως άκούω τον πατέρα, όταν έλεγε στη μητέρα μου την τελευταία φορά: «Άλζα τη στολή μου!» Τώρα ήρθε ή σειρά μου να στο π'ω κι' εγώ. Αν ο Θεός θέλει να μείνω κει κάτω, ανάθεσε τί γιό μας με τίς άρχές που μάς κληροδότησε ο παππούς του. Η πατρίδα ειναι μητέρα π'χει πολλές απαιτήσεις. Μά οι Καρδινιάκ συνείθισαν να μη τ'ε βρίσκουν ποτέ υπερβολικές.

— Ολη εκείνη τη νύχτα, ή καίμενη Βαλεντίνα ξαγρόπνησε κλαίγοντας. Γεώργεβιτς ξαγρόπνησε κι' αυτός και βοήθησε το συνταγματάρχη να ετοιμαστ'η.

— Όταν ο Μαυρέκ κατέθηκε το πρωί νωρίς-νωρίς, έμεινε μ' άνοιχτά το στόμα του.

Ο Γιάννης Καρδινιάκ, με τη στολή του συνταγματάρχη του πυροβολικού τον περίμενε και πίσω του ο Γεώργεβιτς, κρατώντας τις στρατιωτικές του άποσκευές, ήταν έτοιμος να τον συνοδεύση ως το σταθμό.

Άποχαίρετ'ησε τη γυναίκα του και το γιό του βιαστικά, για να συγκρατήση την ψυχραιμία του. Κι' ε'νφ' Ζάκ-Νορμάν, ο αδελφός της Βαλεντίνας, ξαφνισμένος απ' την άπρόσπ' αυτήν άναχώρηση, τον συνόδευε ως το σταθμό, ή Βαλεντίνα έχυσε άφθονο δάκρυα και καταριόταν τους πολέμους.

Στις 12 Αδγούστου, που ο Καρδιν-

ιάκ κι' ο Μαυρέκ έβγαιναν στο Παρίσι, ή πρωτεύουσα ήταν γεμάτη άγωνα. Οι κακές ε'δ'ήσεις έφθναν ή μι'ά φορά στην άλλη. Ο Μάκ-Μαδν είχε πολεμήσει υποχωρώντας προς το Σαλόν. Ο Αυτοκράτωρ, για να μη περικυλωθ'η στο Μέτς, πήγαινε, έλεγαν, να πωθ'η με το Μάκ-Μαδν. Δεν ήξεραν θάκανε αυτός ο τελευταίος: θα υποχωρούσε, να δώση μάχη προς το Παρίσι, ή θα έτρεχε να υποστηρίξη το Μέτς;

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από πλήθη κνευρισμένα κι' άπειλητικά. Η λέξη προδοσία άρχιζε να κυκλοφορη στους δρόμους. Στρατιώτες πήγαιναν στο σταθμό για να φύγουν, τραγουδώντας ή Μασσαλιώτιδα. Μά ή αν τραγουδούσαν άνωθουσιασμό, δίχως την παλιάν εμπιστοσύνη.

Ο παλιός ύπασπιστής του Αυτοκράτορος διευθύνθηκε προς το Υπουργείο του Πολέμου. Δεν είχε διαταγή για ύπηρεσία. Θά ζητούσε κι' ήταν βέβαιος πως δ'ε θα του άρνιόνταν.

Καθώς μπήκε στον μεγάλο προθάλαμο, με τίς εικόνες και τίς πανοπλίες στους τοίχους, ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ ξαφνίστηκε:

Τον εγνωρίζε, μ' ελο που τα μαλλιά του ήταν τώρα άσπρα, τον έπληνημο αυτό κλητήρα που, φορώντας μι'αν άσημένια άλυσάδα στο λαιμό, ύποκλιόταν μπροστά του. Δεν τούμεινε όμως άμφιβολία, όταν τον άκουσε να λέη: — Συνταγματάρχα μου, δ'ε δεχόμαστε παρά μόνο την Τρίτη και...

— Μπουλούκο! τον έκασε ο Καρδινιάκ. Σ'ε εδω; Τ'ε συγχαρητήριά μου!

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΛΑΝΙ

Μου χρειαζόταν κόκκινο μελάνι για να ζωγραφίσω τίς ρόδες σ'ε αυτοκίνητα που σχεδίαζα, σ'ε μεγαλύτερος, ή ήρωή του Λάκη, του μικρού μου αδελφού. Πήγα λοιπόν στο μπακαλάκι της γειτονιάς ν' αγοράσω. Μά για κακή μου τύχη, ο μπακαλής έλειπε κι' ή γυναίκα του ήταν ίκανή μόνο για να φυλάξη το μαγαζι, εχι όμως και να ξερη κανέναν πελάτη. Έτσι μου σύστησε να πάω άργότερα σ'άν θά γύριζε ο άντρας της. Έγώ όμως βιαζόμουν κι' ετρεξα πάρα κάτω, σ' άλλο μπακαλικάκι.

Άλλη άτυχία. Αυτός είχε τελειώσει τα σκονάκια της κόκκινης μελάνης. Τι να έκανα; Θέλοντας και μή, γύρισα σπίτι μου, άποφασισμένος να περιμένω τον πρώτο. Και πράγματι, σ'ε καμμιά ώρα, καθώς χάζευα στο παράθυρο, βλέπω τον κύρ-Γιώργη με το ποδήλατο στη στροφή του δρόμου. Άρπάζω το φαθάκι μου και τρέχω στο

μαγαζι του. Το βρήκα δόλογο. Θά 'ταν μέσα πάνω από εικοσι άνθρωποι. Άναγκάσθηκα να σεβασθ'ω την προτεραιότητα και περίμενα-περίμενα!...

Δεν έφρευα θά π'ητε; Όχι, για να σκάση ο διάβολος, όπως λένε, γι'ετι μου φάνηκε πως δική του έέργεια ήταν δια τα εμπόδια που ε'ιχα βρει. Και δεν άναγνώριζα κανένα δικαίωμα στον κύριο αυτό ν' άνακτεύεται στα μελάνια μου.

Τελοςπάντων έδωσε ο Θεός κι' ήλθε κάποτε κι' ή σειρά μου. Πάιρνω τη σκόνη και τρέχω στο σπίτι. Ίτια στην κουζίνα για ζεστό νερό. Οι ύπηρετίες έλειπαν. Κοιτάζω το γκάζι κι' οι δυο φωτιές πιασμένες με κατσαρόλες. Κοιτάζω καλύτερα... ή μι'α φωτιά ήταν σβυσμένη. Κατσαρόλα άμείσως την κατσαρόλα, γεμίζω ένα μπρίκι νερό, το βάζω στη μηχανή, παίρνω ένα σπύρτο, τ' ανάδω, γυρίζω το κλειδί, τίποτα! Δεν άναβε. Δεύτερο σπύρτο, τρίτο, τέταρτο, — τ'ε ιδιχ!... Το κουτί άλλο σπύρτο δεν είχε. Μά τί έπαθε και δεν άναβε; Σηκώνω το μπρίκι να ιδω, και βλέπω πως έτρεχε το νερό κι' ε'σδυνη τη φωτιά, γιατί το μπρίκι ήταν τρύπιο.

Πάιρνω άλλο μπρίκι. Μά με τί να τ' ανάψω που δεν ύπηρχαν πιά σπύρτα; Βλέπω ένα σπάγγο εκεί κοντά: «Ο διάβολος να σκάση» σκέφθηκα, θα κάμω το μελάνι μου και βάζω τον σπάγγο σ'ε άναμμένο γκάζι και τον τραβώ σ'ε λίγο τσουρουφλισμένον... Γρήγορα για να μη σβύση, τον πλησιάζω στο άλλο τζάκι. Άλλά με την άπτόμομη κίνηση που έκαμα, κατάφερα να άναποδογυρίσω το μπρίκι με το νερό. Άπό τη φούρκα μου... λιγώθηκα στα γέλια.

Ξαναπαίρνω το μπρίκι να το ξαναγεμίσω νερό, αλλά κείνη τη στιγμή πρόσεξα πως ή άλλη κατσαρόλα άχνιζε. Την ξεσκεπάσω και βλέπω πως έβραζαν ραδικία.

Φώναξα τότε σ'άν Άρχιμήδης ένα καταχαρούμενο «Έύρηκα» και βούτησα το μπρίκι μ'ε στην κατσαρόλα, συγχαίροντας δόλοθερμα τον εαυτό μου για την έφευρετικότητά. Ύστερα βάζω τη σκόνη σ'ε ένα μπουκαλάκι και χύνω μέσα λίγο από το καυτό ραδικοζούμι που ε'ιχα στο μπρίκι. Τ' άνακατέδω, παίρνω την πέννα. δοκιμάζω... ήταν πολύ βαθύ κόκκινο, σ'άν κεραμυδί. Ξαναχύνω απ' το μπρίκι, ξαναγράφω, τ'ε ιδια. «Νά σκάση ο διάβολος» φωνάζω πάλι και φουρκισμένος, χύνω, χύνω, χύνω... Τώρα τα πρόκοψα, μά την αλήθεια! Έκανα ένα μελάνι άχνό άχνό ρόζ. Νά πάρη ή όργη!...

Το ρίχνω και γ'ω στο μπρίκι, κατσαύω την κατσαρόλα με τα ραδικία και το βάζω στη φωτιά να βράση. Φαντάστηκα πως θα εξατμισθ'η καμποσο νερό και θα διορθωθ'η ετσι το μελάνι.

Φεύγω και ξαναγυρίζω σ'ε λίγην ώρα. Τι βρήκα, φαντάζεσθε; Το μπρίκι ξαναγυρισμένο και την κουζίνα σ'ε κακά χάλια από τα κόκκινα μελάνια! Κατάλαβα τί είχε γίνει: Έξατμισθ'ηκε ελο το νερό, βάραινε το χέρι του μπρικιο κι' άναποδογυρίστηκε!

Κι' ετσι, αντί να σκάση ο διάβολος, έσκασα εγώ, που εχι μόνο δεν άπόκτησα το κόκκινο μελάνι, παρά θάκουγα και μαλώματα πως λέρωσα ετσι την κουζίνα.

Κι' επειτα λένε πως διοιος επιμένει νικαίει!... Ύστερα όμως ο πατέρας μου, που του διηγήθηκα δια την ιστορία, μου είπε πως ή έπιμονή μου δεν έφτανε: έπρεπε να συνοδεύεται κι' από κάτι άλλο...

ΚΟΚΟΣ

ΒΡΕΧΕΙ...

Νά διαβόση ποιος μπορεί, όσο κι' αν προσέχη; Κυριακή λυπητερή... βρέχει, βρέχει, βρέχει... Μ'ε τη μύτη κολλητή στο γυαλί που τρέχει, ώρες βλέπω το σταχτιό ουρανό που βρέχει.

Ο Ήλιός της ο βορριάς, που τίς θύρες δ'έρνει, της έρης κληματαριός τ'ε κοσάνια σέρνει, κι' οι σγουροί βασιλικοί μ'ε σ'ε γλάστρες μόνοι... και το χόμα τους, παχύ, ή βροχή λασπώνει.

Μι'αν άνάποδη ποδιά τρέπια, ένα τσουβάλι, για κουκούλες τα παιδιά βάνουν στο κεφάλι φωναχτά, τραγουδιστά κι' άλλα άφωρεμένα, απ' τον άνεμο μ'ερωτά τρέχουν, ένα-ένα.

Μι'α Κυρία με μουσαμά κάτω απ' το μπαλκόνι, με τα μάγουλα χλωμά, βήχει και κρινώνει. Κ' ή κυρούλα, άνακρινά, στρέφει και σελιώνει την κλωστή που δεν περνά μέσα απ' το βελόνι.

Ίσια σάλακια και στενά κόβοντας με φόρα, άμαξια κλειστή περνά κάθε λίγην ώρα. μά ή μαίμα, από το γιατρό που έχει πάει, θ' άργήση βίβιτα δεν καρτερώ για να με ζαλίση.

Αι, Ψαίρια, να σου π'ω! σήκω απ' τα σκουφάδια, σήκω, κι' ε'χομε σκοπό για πολλά παιγνίδια! Κι' αν το σούφουπο - μπορεί - γίνη καλοσύνη, ένοια σου! κι' ε'ς τη χαρή, κίτρινη σ'άν το φλωρί, ή κυρά Σελήνη!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΥΠΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΟΝ τον καιρό, διάβασα δυό, τρία, τέσσερα γράμματα από φίλες μας, που ξέχυναν στη διάπλασι τή θλίψι τους για τόν αποχωρισμό του Σχολείου.

Μά και κάθε χρόνο, αὐτὸν τὸν καιρό, διαβάξω παρόμοια. Είναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ συνειθισμένες παιδικές λύπες αὐτῆς. Ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ τὴν αἰσθάνονται, ἀγόρια καὶ κορίτσια, στὴν τελειώνουν τὸ Γυμνάσιο, τὸ Ἀρσάκειο, τὸ Λύκειο, στὴν δὲν πρόκειται πιά νὰ ξαναπᾶνε «σχολεῖο», παρὰ νὰ καθήσουν στὸ σπίτι, ἢ νὰ πιάσουν δουλειά, ἢ νὰ μπουν στὸ Πανεπιστήμιο.

Γιατί οὕτε τὸ Πανεπιστήμιο δὲν τὸ θεωροῦν πιά «σχολεῖο». Είναι ἄλλο, εἰς λένε. Καὶ δὲν ἔχουν τόσο ἄδικο. Ὅσο μοιάζει, τόσο καὶ διαφέρει τὸ Πανεπιστήμιο, ἢ φοιτητικὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ μαθητικὴ. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς σ' αὐτὸ τὸ κατώφλι, σ' αὐτὸ τὸ σταθμὸ, τελειώνει ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἀρχίζει ἡ νεανικὴ. Ὁ φοιτητὴς, ἢ φοιτήτρια, δὲν εἶναι πιά παιδιὰ. Ὅπως δὲν εἶναι οὕτε τὸ κορίτσι ποὺ τελείωσε τὸ σχολεῖο τοῦ καὶ θὰ καθίση στὸ σπίτι τοῦ νὰ μάθη νοικοκυροσύνη, ἢ θὰ διορισθῇ δασκάλισσα, ἢ θὰ μπῆ σὲ μιὰ Τράπεζα, ἢ θάβραβωνιαστῇ καὶ θὰ πιπνρευτῇ σὲ λίγο· ἔπως δὲν εἶναι οὕτε τὸ ἀγόρι ποῦ, ἀφοῦ πῆρε τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου ἢ τῆς Ἐμπορικῆς, θὰ γίνῃ ὑπάλληλος στὸ κατάστημα τοῦ θειοῦ τοῦ, ἢ θὰ μελῆν στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα τοῦ, ἢ θὰ δοκιμάσῃ νὰ κἀνῃ μιὰ δική του δουλειά.

Παίει ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἢ ἀφραντισιά, ἢ αἰώνια χαρὰ καὶ τρέλλα. Ὁ νέος, ἢ νέα, μπαίνουν τώρα στὴ ζωὴ, στὴν πρακτικὴ, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ. Εἶναι βέβαια ἀκόμη τὰ νιάτα· καὶ πάντα τὰ νιάτα ἔχουν τὴ χαρὰ τους, ἔχουν καὶ τὴν τρέλλα τους. Ἀνακατεμένη ἔμως μὲ τὴ σοβαρότητα καὶ μὲ τὴ φροντίδα. Μισὴ χαρὰ λοιπὸν καὶ μισὴ τρέλλα, μπιστὰ στὴν παιδικὴ, τὴν δλάκρη, τὴν ἀγνή καὶ ἀνόθευτη. Τὰ νιάτα πάλι, γιὰ κείνους ποὺ ἐξακολουθοῦν τίς σπουδές τους στὸ Πανεπιστήμιο ἢ σὲ μιὰν Ἀνώτερη Σχολή, τελειώνουν μὲ τὸ δίπλωμα. Ὁ φοιτητὴς ποὺ «τελείωσε» δὲν εἶναι πιά νέος, ἔπως ὁ μαθητὴς ποὺ ἐδῶλε τὸ Γυμνάσιο, δὲν εἶναι πιά παιδί. «Ἀντίο νιάτα!» φωνάζει ὁ ἕνας, σὺν τὸν ἥρωα κάποιου φοιτητικοῦ ἰταλικοῦ δράματος, πολὺ γνωστοῦ μ' αὐτὸ τὸν τίτλο.

«Ἀντίο, παιδικά μου χρόνια!» φωνάζει ὁ ἄλλος. (Δραματάκι μ' αὐτὸ τὸν τίτλο δὲν ἔχει γίνει ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ θάταν τί ἄμορφο!) Κι' οἱ δυὸ εἶναι λυπημένοι ἔπως σὲ κάθε ἀποχαιρετισμὸ, σὲ κάθε χωρισμὸ.

Περικότερο ὅμως λυπᾶται ὁ μαθητὴς ποὺ ἀποχωρίζεται τὸ Σχολεῖο τοῦ παρὰ ὁ φοιτητὴς ποὺ ἀφίνει τὴ Σχολὴ τοῦ. Κι' εἶναι πολὺ φυσικό! Στὴν ἡλικία ἐκείνη, ἢ ψυχὴ εἶναι πιὸ εὐλασθητὴ, πιὸ τρυφερή. Ἀλλὰ καὶ ἀντικειμενικά, ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Σχολεῖο εἶναι σκληρότερος. Ἀφίνει κανεὶς δασκάλους καὶ συμμαθητὲς ποὺ τοὺς εἶχε χρόνια καὶ ἰσως δὲν θὰ τοὺς ξαναδεῖ πιά. Καὶ πολλὲς φορές φεύγει, ξενιτεύεται, ἐνῶ θὰν παίρνη τὸ δίπλωμά του, πολλὲς φορές ξαναγυρίζει στὴν πατρίδα...

Αὐτὰ μ' ἔκαμαν νὰ συλλογισθῶ τὰ μελαγχολικά, τὰ θλιβερά μαθητικὰ γράμματα ποὺ διάβασα αὐτὸν τὸν καιρό. Κι' ἔλαβα ἀφορμὴ νὰ θυμηθῶ τὰ παλιὰ, τὰ δικὰ μου. Ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο βγήκα χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ κατὰλόω. Εἶχ' ἀρχίσει μάλιστα, πρὶν βῶ, τὴν «πρακτικὴ ζωὴ», δηλαδὴ νὰ ἐργάζομαι καὶ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου ἔτσι, δταν ἤρθε μέρα νὰ μὴν ξαναπᾶω νὰ κούσω πανεπιστημιακὸ μάθημα, αὐτὸ δὲν μούκαμε οὔτε κρύο οὔτε ζέστη. Δὲν ἔχην ὅμως ποιεὶ τὴ λύπη τοῦ αἰσθάνθηκα τὴν τελευταία ἡμέρα ποὺ σχολεῖο μου! Καὶ μόνο τὴν τελευταία; Ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας εἶχ' ἀρχίσει νὰ λυπᾶμαι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι σὲ λίγο θάφαινα γιὰ πάντα τὰ θρανία ἐκεῖνα. Ὅταν συνέβαινε κάτι καὶ γελοῦσαμε, ἔλεγα στοὺς συμμαθητὲς μου: «Γελάτε, γελάτε, παιδιὰ! Ἰσως εἶναι γιὰ τελευταία φορά! Αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ξαναἰδῆτε!» Κι' ἀφοῦ γελοῦσα καὶ ἐγὼ μαζί τους ὅσο μπορούσα, συθιζόμενον ἔπειτα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη μελαγχολία.

Ὅσο ἐπλησιάζε ἡ μέρα τοῦ χωρισμοῦ, τόσο γελοῦσα λιγότερο καὶ τόσο μελαγχολοῦσα περισσότερο. Κι' ἔταν ἡ μέρα αὐτῆ, ἢ «ἀποφράς ἡμέρα» ἐημέρωσε, ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο ἔπως γιὰ μιὰ κηδεῖα... Βρήκα τοὺς συμμαθητὲς μου τὸ ἴδιο λυπημένους. Εἶχαμε κάτι μούτρα δλοι! Μὲ τὸ στανιὸ γελοῦσαμε δταν, μὲ τὸ στανιὸ, ἔλεγε κανένας μας κανέν' ἄστειο. Καὶ κάθε φορά ποὺ ἔνας καθηγητὴς μᾶς θύμιζε τὸν χωρισμὸ μὲ κάποιον λόγο, — «ἔ, παιδιὰ! ἢ τελευταία μέρα!» ἢ «σήμερα θὰποχωρισθοῦμε!» — τὰ μάτια μας δοῦρκαναν. Ὡς καὶ τὸν ἐπιστάτη ἀκόμη, δταν φεύγοντας τοῦ φωνάξαμε «Γαῖά σου, Φῆμη,» κλάψαμε... σὺν παιδιὰ.

Ἐγίναν οἱ ἐξετάσεις, ἀρχισαν οἱ διακοπές. Ὡ, τί ἀλλοιώτικο ποὺ μοῦ φαινόταν τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο! Καὶ γιατί; Γιατί ἔταν θὰ τελείωνε, δταν θὰ ἐρχόταν Σεπτέμβρης, δὲν θὰ πῆγαίνα πάλι νὰ «γραφτῶ» στὸ Γυμνάσιο, νὰ ξαναδῶ συμμαθητὲς καὶ δασκάλους, νὰ πᾶω τὴ σημείωση τῶν βιβλίων, νὰ πᾶω στὸ βιβλιοπωλεῖο νὰ τὰγοράσω καὶ γυρίζοντας στὸ σπίτι, νὰνάψω τὴ λαμπίτσα μου, νὰ τοὺς κόψω τὰ φύλλα καὶ νὰ κάμω τὴν πρώτη βραδινὴ μου μελέτη Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Ἐτοιμαζόμενον γιὰ ταξίδι. Θάβρευγα γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ γιὰ τὸ ἄγνωστο...

Ἐ, δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς καὶ αὐτὴ ἢ ἀποψὴ δὲν μὲ παρηγοροῦσε, οὔτε πῶς δὲν μ' ἔκανε περήφανο ἢ ἰδέα πῶς ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη θάμουνο φοιτητὴς, «ἀκαδημαϊκὸς πολίτης». Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Ἡ λύπη τῆς τελευταίας μέρας τοῦ Σχολεῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κρατῇ καὶ νὰ μοῦ χαλάη κάθε χαρά. Καὶ πολλὰς, πολλὰς φορές συλλογίστηκα: «Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχη τὸ Γυμνάσιο καὶ Ἐ' τάξη!»

Ναί, μοῦ φαινόταν πῶς μιὰ τάξη ἀκόμη θὰ μὲ ἔφτανε, ἕνας χρόνος ἀκόμη θὰ μὲ ἔβανα νὰ χορτάσω τὴν ἀχόρταστη αὐτὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἀφήσω πιά χωρὶς λύπη. Κι' ἔμως, λέω τώρα, ἢ λύπη μου θάταν ἢ ἴδια, ὅχι πέντε, ἀλλὰ καὶ δέκα τάξεις ἂν εἶχε τὸ Γυμνάσιο. Γιατὶ πάντα θάρχόταν μιὰ τελευταία ἡμέρα, ποὺ θὰ σήμαινε μοι-ραία τὴν ἀλλαγὴ μῆς ζωῆς καὶ τὸν ἀποχαιρετισμὸ τῆς ὠραίας παιδικῆς ἡλικίας...

Σὺς ἀπαίξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ναί, μοῦ φαινόταν πῶς μιὰ τάξη ἀκόμη θὰ μὲ ἔφτανε, ἕνας χρόνος ἀκόμη θὰ μὲ ἔβανα νὰ χορτάσω τὴν ἀχόρταστη αὐτὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἀφήσω πιά χωρὶς λύπη. Κι' ἔμως, λέω τώρα, ἢ λύπη μου θάταν ἢ ἴδια, ὅχι πέντε, ἀλλὰ καὶ δέκα τάξεις ἂν εἶχε τὸ Γυμνάσιο. Γιατὶ πάντα θάρχόταν μιὰ τελευταία ἡμέρα, ποὺ θὰ σήμαινε μοι-ραία τὴν ἀλλαγὴ μῆς ζωῆς καὶ τὸν ἀποχαιρετισμὸ τῆς ὠραίας παιδικῆς ἡλικίας...

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΜ ΓΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' (Συνέχεια)

— Ἐβρεις ὅμως, Ἀνθούλα, πῶς εἶσαι πολὺ ἄμορφη, ἀφοῦ ἔλα τὰ παλικάρια σοῦ τὸ λένε; Αὐτὸ ἀέρθεσι, Ἀνθούλα; — Ὅχι, καθόλου. Ἐμένα δὲν μάρεσσουν οἱ κολακεῖες, οὔτε εἰ διασκεδάσεις. Ὁ χορὸς μόνον μάρεσμιναί πάλι δταν χορεύω μαζί σου.

— Νά, τώρα μοῦ πέρασε ἢ λύπη. Τὰ λόγια σου μὲ ἠσύχασαν. Σ' εὐχαριστῶ, Ἀνθούλα!

Ὁ Γιάννης συνόδευσε τὸν Φραντὴ καὶ τὴν Ἀνθούλα ὡς τὸ σπιτάκι τους καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ δικό του, ἀποχαιρτώντας τοὺς φίλους τοῦ παιδρά.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ὁ νέος Δεμάρας βρισκόταν πάλι στοῦ δασοφύλακα, δταν ἔν' ἀμάξι στάθηκε μπροστὰ στὸ σπιτάκι καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ὁ Δημήτρης, ντυμένος μὲ κομψότητα καὶ χάρη. Ὁ κύρ Φραντὴς τὸν ὑποδέχθηκε φιλικότατα, τὸν ἔμπασε στὴ σάλα καὶ ἀρχισαν νὰ μιλοῦν. — Κύρ-Φραντὴ, τοῦ εἶπε ὁ νέος, μὴν ἔχεις χόρτο γιὰ ποῦλημα; Γιατὶ

τὸ δικό μας δὲν μᾶς φτάνει φέτος... — Ὅ, κοιτάξω νὰ σοῦ βρῶ, κύρ-Δημήτρη μου.

Ἐπειτα μίλησαν γιὰ κυνήγι, γιὰ δάση καὶ γιὰ λαθροκυνηγούς. Ὁ νέος προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ φανῇ ἀρεστός στον δασοφύλακα καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐνόμιζε πῶς μπορούσε νὰ τὸν εὐχαριστῇ. Ἀλλὰ ὅσο φιλοφρονέστερος καὶ διαχυτικότερος ὁ Δημήτρης, τόσο σκυθρωπότερος γινόταν ὁ Γιάννης. Δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξη, αὐτὸς ποὺ ἄλλη φορά ἔταν τόσο καλὸς καὶ ὀμιλητικός.

— Μὰ τί ἔχεις ἐσύ; τοῦ εἶπε ἐπιτέλους ὁ κύρ Φραντὴς. Δὲν εἶσαι σὺν καθήμερα.

— Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ πηγαίνω, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης.

— Τί λές ἐκεῖ! Ὅχι, ὅχι, θὰ μελῆν, νὰ φᾶς μαζί μας καὶ μὲ τὸν κύρ-Δημήτρη.

— Ἀδύνατο, κύρ-Φραντὴ. Δὲν μπορῶ. Ἐχω δουλειά.

Κι' ὁ Γιάννης ἔφυγε. Αὐτὸ τῆς Ἀνθούλας τῆς κακοφάνηκε. Ὁ φίλος τῆς ἔκαμε ἄσχημα νὰ φύγῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ὅσο ἔξεταζε τὸν ἑαυτὸ τῆς, δὲν ἔβρισκε νὰ τὸν δυσαρέστησε σὲ τίποτα. Γιατὶ λοιπὸν;

Ὅσο ὁ Δημήτρης ἔμεινε στὸ γεῦμα καὶ διγγήθηκε πολλὰ νόστιμα πράγματα, γιὰτ' εἶχε κάμει ἀρκετὰ ταξίδια καὶ ἤξερε κάπως τὸν κόσμο. Ἄν δὲν εἶχε φύγει ὁ Γιάννης, ἢ Ἀνθούλα δὲν θὰ στενοχωριόταν καθόλου. Θὰ διασκέδαζε καὶ αὐτὴ σὺν τὸν κύρ-Φραντὴ, ποὺ τόσο εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴ συντροφιά τοῦ Δημήτρη, ὥστε τοῦ εἶπε νὰ ξαναπᾶη.

Ὁ νέος δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόσκληση καὶ ξαναπῆγε. Ἀπὸ τότε συχνὰ ἔβρισκε ἀφορμὲς νὰ πηγαίνῃ. Εἶχε καὶ

δασοληψίες μὲ τὸ Φραντὴ, γιὰτὶ σ' αὐτὸν ἢ κυρία Λάντη εἶχε ἀναθέσει τὴν πώληση τῶν ξύλων, τοῦ χόρτου, καὶ ἄλλων προϊόντων τοῦ μεγάλου τῆς χτήματος.

Ἡ κυρὰ-Ρήνη, ἢ μητέρα τοῦ Δημήτρη, ποὺ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός τῆς, αὐτὴ διεύθυνε τὴν ἐργασία του, πῆγε μιὰ μέρα στὸ δασοφύλακα γιὰ νὰγοράσῃ πολλὰ κοιλὰ στᾶρι καὶ κριθᾶ ἀλλὰ περισσότερο πρόσεχε στὴν Ἀνθούλα παρὰ στὴν συμφωνία, καίταξε μὲ συμπάθεια τὴ χαριτωμένη κόρη καὶ τὴν ἔπαινε ὅσο πολὺ.

— Καλότυχος πατέρας εἶσαι, κύρ-Φραντὴ, ἔλεγε Ἐγὼ θὰ καμάρωνα πολὺ ἂν εἶχα μιὰ τόσο ἄμορφη κόρη!

— Μὰ καὶ ὁ γίός σου εἶναι ἄμορφο-νιός, ἀπαντοῦσε ὁ δασοφύλακας.

— Νά, δὲν εἶναι ἄσχημος καὶ ὁ Δημήτρης μου... Εἶναι καὶ καλὸς, γνωστικός καὶ γερός. Τὸν ἔχω καὶ μονάκριβο. Δικό του εἶναι ἔλο μου τὸ βίος. Γι' αὐτὸ, ἔμα ἐρθη ἢ ὄρα νὰ τὸν παντρεύω, δὲ θὰ δυσκολευθῶ νὰ τοῦ βρῶ καλὴ νύφη. Μόνον ποὺ θέλει, λέει, νὰ τὴ διαλέξῃ μόνος του, νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ἔπειτα νὰ τὴν πάρῃ.

Οἱ σχέσεις αὐτὲς βᾶταξαν περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ὁ δασοφύλακας καὶ ἡ κόρη τοῦ πῆγαίναν καὶ αὐτοὶ κάπου-κάπου στὸ χτήμα τῆς κυρὰς-Εἰρήνης. Ἡ Ἀνθούλα προσπαθοῦσε πάντα νὰ βρῖσκη μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ μὴ καθοῦνται καὶ στὸ τραπέζι. Ὁ Φραντὴς ὅμως δὲν ἄκουγε.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μάρεσσουν, τῆς ἔλεγε, εἶναι καλοὶ. Γιατὶ ἐσύ θέλεις νὰ μοῦ στερῆς τὴ συντροφιά τους;

Κι' ἢ Ἀνθούλα, ἂν καὶ μὲ λύπη τῆς, ὑποχωροῦσε.

— Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἄς μείνου-με καὶ στὸ τραπέζι.

Αὐπὸταν προπάντων ποὺ ὁ Γιάννης εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Τώρα μάλιστα δὲν πῆγαίνα κἂν νὰ τὴ βλέπῃ. Ποῖά ἔταν ἄραγε ἢ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς; Μιὰ μέρα τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο καὶ τὸν ρώτησε· μὰ ὁ Γιάννης τὴν κοίταξε ἄσχημα καὶ τῆς ἀποκρίθηκε ξερὰ:

— Ἀφῆσέ με, ἦτυχο, Ἀνθούλα! Δὲν πηγαίνουμε πιά τὸν ἴδιο δρόμο. Ἄμποτε ὁ δικός σου νὰ σὲ βγάλῃ σὲ καλὸ.

Τοῦ παραπονέθηκε, τὸν ξαναρῶτησε τί ἔχει μαζί τῆς, τί καὶ τοῦ ἔκανε, καὶ τοῦ θύμησε τὰ παρασμένα χρόνια, τὰ μικράτα τους...

— Μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις αὐτὰ, Ἀνθούλα! τῆς εἶπε χωρὶς νάλλάξῃ ὄρος. Πῆγαίνα καλύτερα στὴν κυρὰ-Εἰρήνη.

Ἐκεῖ σὲ περιμένουν...

Καὶ πρὶν προφτάσῃ ἢ Ἀνθούλα νὰ τὸν κρατήσῃ, τὴν ἀφίσε καὶ ἔφυγε, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσῃ πίσω του νὰ τὴν ἰδῇ... Ὁ φίλος τῆς!.. Μὰ μπορούσε πιά νὰ τὸν λέη ἔτσι; Ἦταν πιά φίλος τῆς ὁ Γιάννης, αὐτὸς ποὺ τῆς φερνόταν καὶ τῆς μιλοῦσε σὺν ἔχθρῳ;

Μὰ τί εἶχε πάθει; τί τοῦ εἶχε κά-νει;.. Τὴν ἀπόρρυγε τώρα μὲ δση ἐπιμονὴ ἄλλη φορά ἔτρεχε νὰ τὴν βρῖσκη. Κι' ἐπειδὴ σπινραζόταν ἢ καρδιά τῆς νὰ τὸν βλέπῃ ψυχρὸ μαζί τῆς, σὺν ἔξνο, δὲν τολμοῦσε πιά νὰ πᾶη στὴ βίλλα τοῦ Δεμάρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

33

Ἄν, ἀπὸ σκέψη σου κοκῆ, Ὑπόθεση, δουλειά σου χάσης Καὶ ζημιωθῆς ἀπὸ παρὰ,

Μέσα στῆς Πείρας τὸ σακί, Γνώση καλὴ θάποθηκιάσης, Ὠφέλιμη γι' ἄλλη φασά.

ΧΗΒΕ

ΒΟΗΘΗΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

— Τὰ καιμένα τὰ πουλάκια, — συλλογίζεται ὁ καλὸς Πελεκάνος. — κρίμα καὶ ἄδικο εἶναι νὰ μὴν ἔχουν μιὰ σκαλοῦσι, γιὰ νὰ χορηθοῦν ἢ νὰ κοου-νιάσουν... Ἐγὼ τὰ λυπάμαι. Κι' εἶναι νὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Καὶ νὰ! Ὁ καλὸς Πελεκάνος πρίονισε τὰ ξυλάκια ἐκεῖνα, τὰ ἔδεσε στὰ μακρὰ του πόδια καὶ τώρα τὰ σπουρητάκια ἔχουν μιὰ πολὺ καλὴ σκαλωσιά, γιὰ νὰ χορηθοῦν ἢ νὰ κοουνιάσουν. Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὁ ἕνας βοηθεῖ τὸν ἄλλον... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Αειδ. Έγκρ. 31
 Ευτυχώς πριν Κυριακή Κι' εσύ βγαίνω στο δρόμο Κι' δλο κοιτάζω δα κι' εκεί Νό ιδδόν τον ταχυδρόμο.

Νά τος! «Διάπλασι» κρατεί... Τρέχω, τού την άρπάζω Και την άνοιγω στη στιγμή Κι' άρχίζω να διαβάζω.

«Ετοι πρνά ή Κυριακή Με τή «Διάπλασι» μου Χαραυμένη και ποθητή, Εύφραίνει την ψυχή μου.

Μ' άν δέν τή λάβα, άνιαρή Μοφ φαίνεται ή μέρα Και περιμένο πός και τι... «Ως που νάρθη ή Δευτέρα, Ο Ένας»

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥΣ

Αειδ. Έγκρ. 25

Τό καθαρίο νερό του ποταμού έτρεγε κελάρυζοντας, τά πλατάνια κι' οί κρινιές περήφανα στεκόντοσαν, οίχοντοσ πικρή όμά, κι' οί βάτοι ξεπλώνονταν στίς όχθες του...

Τά παιδιά φωνάζοντες, με φρεάρια και ξινάρια, κατέβιναν στο ποτάμι, έβγαζαν τά παπούτσινα, βουτούσαν στο νερό, βρέχονταν, στέγνωσαν, γελοδσαν, έδιναν διαταγές... και πάντα δια μαζί, κάτι σαν άνκαναν. Έκωναν ένα γεφύρι... Καθένα, κατά τίς δυνατόεισ του, έφεραν πέτρες, μεγάλες, μικρές, χαλίικια, άλλο έκανε πηλό, κι' άλλο ταχτοποιούσε τίς πέτρες.

Αυτό ήταν τό πρωινό τους παιχιδι, - κι' ό καλοκαιρινός τους προορισμός.

Τό γεφύρι, μ' όλες τίς προσκάθειές τους, κολλ' άργά προχωρούσε, μα εκείνα, πάντα μπροστά κοιτούσαν, όσόντου μια μέρα τέλειωσε, κι' όλα σικμάτησαν για να δούν τό έργο τους.

Ήταν τέλειο. Τρέχοντα, τό περνούσαν άκόμα και τά μικρά. Τό χαϊρέτησαν όλα με χαρά, κι' ένα κιλίμι με άσπρο πανί - ή σημαίι τους - στήθηκε στο μέσο.

Οί μέρες περνούσαν, τό καλοκαίρι έφυγε και τά π.ιδιά γυιεναν στα στίγια τους.

Και σαν ζεστά ζεστά, τό βράδυ στο κρεβάτι τους, άκουγαν τή βροχή έξω, σκεπτόντοσαν τό γεφυράκι τους, τή σημαία τους, τό ήσυχα νερό του ποταμού... Τι όμ ρφα θα ήταν όταν ξαναγύριζαν και θα ξαναβρίσκον δλ' αυ άί...

Ο χειμώνας πέρασε, πέρασε κι' ή άνοιξη με τά λουλούδια της, τά σχολεία έκλεισαν, τα παιδιά ξαναγύρισαν στην έξοχή.

Η πρώτη τους δουλειά ήταν να τρέξουν στο ποτάμι. Τά πλατάνια τους χαμογέλοσαν, οί κρινιές τά κλωσώφοισαν, τό νερό τους τραγουδούσε μ' τό γεφύρι τους δέν ήταν πιά εκεί - τό πα-

οούσε τό ρεύμα τόν χειμώνα. — Ζητούσαν ίχνη του, βόηκαν μια μεγάλη πέτρα, που ήταν ή βάση του γεφυριού τους, και γόρω της ξαναόχισαν να χτίζον, για να μάρουν γεφύρι πιά γερό... που τόν χειμώνα να τόν νικήση...

Κυριώτικο Λουλούδι

ΜΙΑ ΦΑΙΔΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Αειδ. Έγκρ. 20

«Ένας Γερμανός εταξίδευε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Μόλις έφτασε, έτηλεγράφησε στη γυναίκα του και στο τέλος έβαλε και τή νέα διεύθυνσή του. Τό βράδυ πήγε στο θέατρο. Αλλά στο γυρισμό, σπάθηκε άδύνατο να θυμηθί τό δρόμο, τόν άριθμό ή τοδάρχιστον τό όνομα του ξενοδοχείου του. Καθώς σκεπτότανε τι να κάνει, άξαφνα μια ιδέα του κλάτηκε.

«Όλος χαρά, τρέχει στο πλησίεστερο τηλεγραφείο και τηλεγραφεί στη γυναίκα του, τι νομίζετε;... να τού στείλη τή διεύθυνσή του στ' Παρίσι!»

Φαντάζεσθε τήν έκπληξη τής γυναίκας του Γερμανού, όταν έλαβε αυτό τό παρίδοξο τηλεγράφημα. (Μετάφρασις εκ του Αγγλικού) Έδνκλειδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο. — Ποιοί όφεις είναι επικίνδυνοι, Γιάνκο; — Όσοι έχουν ιόν. — Κι' ακίνδυνοι, Νίκο; — Όσοι έχουν θυγατέρα. Γιάνκο Χαμόγελο

218^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΘΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1925.

«Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνισμό, πρέπει να διαβάσουν με προσοχή τό Ε' Κεφάλαιο του «Οδηγού τών Συνδρομητών» (άπό § 1 και καθεξής: στα φύλλα 15 και 16.) όπου θα ιδούν όλους τους όρους. Σ' αυτούσ δέν έχω να προσέθεσω, παρά ότι δέχομαι Συλλογές από σήμερα ως τίς 30 Νοεμβρίου.

Όσοι έχουν έτοιμες, ή τίς άντιγράφουν και ής μου τίς στείλουν άμέσως. Γιατί από τίς Συλλογές που θα λάβω γι' αυτό τόν Διαγωνισμό, θαρχίζω να δημοσιεύω τίς καλύτερες Ασκήσεις άπό τό πρώτο φύλλο του νέου μας χρόνου (6 Δεκεμβρίου.) Η δημοσίευσή των θα έξακολουθήση ός τό τέλος τής Α' Εξαμηνίας (31 Μαΐου) και σ' αυτό τό διάστημα άλλες Ασκήσεις δέν θα είναι δεκτές. Οί νέοι μου φίλοι, που δέν ήξεραν τους κανονισμούς και μου έστειλαν άόικτες Ασκήσεις, ή: Ιδούν ότι μόνο τώρα μπορούν να στείλουν μια Συλλογή, σύμφωνα με τούς όρους του Διαγωνισμού. Κι' ως τίς 30 Νοεμβρίου που πρέπει να τή λάβα, έχουν καιρό ένα μήνα να εργασθούν

Ο ΚΟΤΖΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΓΟΤΡΙΑ

Αειδ. Έγκρ. 26

Περνώνας μια φορά ένας Μουζικός* από τό περβόλι κάποιου Μαρμασσέρου,** σκέφθηκε ναμπη μέσα και να κλέψη άγγούρια.

Αν - σκέφθηκε - πουλήσω τ' άγγούρια, θα μπορούσω να γράσω μια κόττα. Αυτή θα μου δώση από κι' έγώ θα τής τό βάλο να κλωσήση. Μια κόττα και κωμια δωδεκαριά κοτόπουλα, άμα πουληθούν, μου δίνουν τό λεφτά για μια γουρουνίτσα - με τό συμπάθειο - ή όποια θα μου γεννήση - με τό συμπάθειο - γουρουνάκια. Πουλώντας αυτά, αγοράζω μια φοράδα.

Και ξαναπουλώντας τή φοράδα με τό πουλάρι της, μπορώ να αποκτήσω μια ίσμπη.*** Τό περβόλι θα καλλιεργώ άγγούρια. Αλλά γώ δε θέμαι κωτός, σαν αυτό τό μαρμασσέρο. Όταν καταλάβω κλέφτη, θα άρχίζω να φωνάζω - και ό μουζικός έφώναζε: - «Ε! Βρε Χωροφύλακες! Άνοιχτε τα μάτια σας!»

Οί χωροφύλακες έτρεξαν στο μέρος που άκούγονταν οί φωνές και έπιασαν τόν άνόητο μουζικό έπ' αυτοφώρην να κλέψη άγγούρια. Ο Μήθος όλοι κ. κ. λ. (Από Γαλλική μετάφραση) Αγέρωχος Αριός

Νά τος! «Διάπλασι» κρατεί... Τρέχω, τού την άρπάζω Και την άνοιγω στη στιγμή Κι' άρχίζω να διαβάζω.

«Ετοι πρνά ή Κυριακή Με τή «Διάπλασι» μου Χαραυμένη και ποθητή, Εύφραίνει την ψυχή μου.

Μ' άν δέν τή λάβα, άνιαρή Μοφ φαίνεται ή μέρα Και περιμένο πός και τι... «Ως που νάρθη ή Δευτέρα, Ο Ένας»

Τό καθαρίο νερό του ποταμού έτρεγε κελάρυζοντας, τά πλατάνια κι' οί κρινιές περήφανα στεκόντοσαν, οίχοντοσ πικρή όμά, κι' οί βάτοι ξεπλώνονταν στίς όχθες του...

Τά παιδιά φωνάζοντες, με φρεάρια και ξινάρια, κατέβιναν στο ποτάμι, έβγαζαν τά παπούτσινα, βουτούσαν στο νερό, βρέχονταν, στέγνωσαν, γελοδσαν, έδιναν διαταγές... και πάντα δια μαζί, κάτι σαν άνκαναν. Έκωναν ένα γεφύρι... Καθένα, κατά τίς δυνατόεισ του, έφεραν πέτρες, μεγάλες, μικρές, χαλίικια, άλλο έκανε πηλό, κι' άλλο ταχτοποιούσε τίς πέτρες.

Αυτό ήταν τό πρωινό τους παιχιδι, - κι' ό καλοκαιρινός τους προορισμός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Αειδ. Έγκρ. 20

«Ένας Γερμανός εταξίδευε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Μόλις έφτασε, έτηλεγράφησε στη γυναίκα του και στο τέλος έβαλε και τή νέα διεύθυνσή του. Τό βράδυ πήγε στο θέατρο. Αλλά στο γυρισμό, σπάθηκε άδύνατο να θυμηθί τό δρόμο, τόν άριθμό ή τοδάρχιστον τό όνομα του ξενοδοχείου του. Καθώς σκεπτότανε τι να κάνει, άξαφνα μια ιδέα του κλάτηκε.

«Όλος χαρά, τρέχει στο πλησίεστερο τηλεγραφείο και τηλεγραφεί στη γυναίκα του, τι νομίζετε;... να τού στείλη τή διεύθυνσή του στ' Παρίσι!»

Φαντάζεσθε τήν έκπληξη τής γυναίκας του Γερμανού, όταν έλαβε αυτό τό παρίδοξο τηλεγράφημα. (Μετάφρασις εκ του Αγγλικού) Έδνκλειδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο. — Ποιοί όφεις είναι επικίνδυνοι, Γιάνκο; — Όσοι έχουν ιόν. — Κι' ακίνδυνοι, Νίκο; — Όσοι έχουν θυγατέρα. Γιάνκο Χαμόγελο

218^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΘΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1925.

«Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνισμό, πρέπει να διαβάσουν με προσοχή τό Ε' Κεφάλαιο του «Οδηγού τών Συνδρομητών» (άπό § 1 και καθεξής: στα φύλλα 15 και 16.) όπου θα ιδούν όλους τους όρους. Σ' αυτούσ δέν έχω να προσέθεσω, παρά ότι δέχομαι Συλλογές από σήμερα ως τίς 30 Νοεμβρίου.

Όσοι έχουν έτοιμες, ή τίς άντιγράφουν και ής μου τίς στείλουν άμέσως. Γιατί από τίς Συλλογές που θα λάβω γι' αυτό τόν Διαγωνισμό, θαρχίζω να δημοσιεύω τίς καλύτερες Ασκήσεις άπό τό πρώτο φύλλο του νέου μας χρόνου (6 Δεκεμβρίου.) Η δημοσίευσή των θα έξακολουθήση ός τό τέλος τής Α' Εξαμηνίας (31 Μαΐου) και σ' αυτό τό διάστημα άλλες Ασκήσεις δέν θα είναι δεκτές. Οί νέοι μου φίλοι, που δέν ήξεραν τους κανονισμούς και μου έστειλαν άόικτες Ασκήσεις, ή: Ιδούν ότι μόνο τώρα μπορούν να στείλουν μια Συλλογή, σύμφωνα με τούς όρους του Διαγωνισμού. Κι' ως τίς 30 Νοεμβρίου που πρέπει να τή λάβα, έχουν καιρό ένα μήνα να εργασθούν

Ο ΚΟΤΖΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΓΟΤΡΙΑ

Αειδ. Έγκρ. 26

Περνώνας μια φορά ένας Μουζικός* από τό περβόλι κάποιου Μαρμασσέρου,** σκέφθηκε ναμπη μέσα και να κλέψη άγγούρια.

Αν - σκέφθηκε - πουλήσω τ' άγγούρια, θα μπορούσω να γράσω μια κόττα. Αυτή θα μου δώση από κι' έγώ θα τής τό βάλο να κλωσήση. Μια κόττα και κωμια δωδεκαριά κοτόπουλα, άμα πουληθούν, μου δίνουν τό λεφτά για μια γουρουνίτσα - με τό συμπάθειο - ή όποια θα μου γεννήση - με τό συμπάθειο - γουρουνάκια. Πουλώντας αυτά, αγοράζω μια φοράδα.

Και ξαναπουλώντας τή φοράδα με τό πουλάρι της, μπορώ να αποκτήσω μια ίσμπη.*** Τό περβόλι θα καλλιεργώ άγγούρια. Αλλά γώ δε θέμαι κωτός, σαν αυτό τό μαρμασσέρο. Όταν καταλάβω κλέφτη, θα άρχίζω να φωνάζω - και ό μουζικός έφώναζε: - «Ε! Βρε Χωροφύλακες! Άνοιχτε τα μάτια σας!»

Οί χωροφύλακες έτρεξαν στο μέρος που άκούγονταν οί φωνές και έπιασαν τόν άνόητο μουζικό έπ' αυτοφώρην να κλέψη άγγούρια. Ο Μήθος όλοι κ. κ. λ. (Από Γαλλική μετάφραση) Αγέρωχος Αριός

Νά τος! «Διάπλασι» κρατεί... Τρέχω, τού την άρπάζω Και την άνοιγω στη στιγμή Κι' άρχίζω να διαβάζω.

«Ετοι πρνά ή Κυριακή Με τή «Διάπλασι» μου Χαραυμένη και ποθητή, Εύφραίνει την ψυχή μου.

Μ' άν δέν τή λάβα, άνιαρή Μοφ φαίνεται ή μέρα Και περιμένο πός και τι... «Ως που νάρθη ή Δευτέρα, Ο Ένας»

Τό καθαρίο νερό του ποταμού έτρεγε κελάρυζοντας, τά πλατάνια κι' οί κρινιές περήφανα στεκόντοσαν, οίχοντοσ πικρή όμά, κι' οί βάτοι ξεπλώνονταν στίς όχθες του...

Τά παιδιά φωνάζοντες, με φρεάρια και ξινάρια, κατέβιναν στο ποτάμι, έβγαζαν τά παπούτσινα, βουτούσαν στο νερό, βρέχονταν, στέγνωσαν, γελοδσαν, έδιναν διαταγές... και πάντα δια μαζί, κάτι σαν άνκαναν. Έκωναν ένα γεφύρι... Καθένα, κατά τίς δυνατόεισ του, έφεραν πέτρες, μεγάλες, μικρές, χαλίικια, άλλο έκανε πηλό, κι' άλλο ταχτοποιούσε τίς πέτρες.

Αυτό ήταν τό πρωινό τους παιχιδι, - κι' ό καλοκαιρινός τους προορισμός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Αειδ. Έγκρ. 20

«Ένας Γερμανός εταξίδευε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Μόλις έφτασε, έτηλεγράφησε στη γυναίκα του και στο τέλος έβαλε και τή νέα διεύθυνσή του. Τό βράδυ πήγε στο θέατρο. Αλλά στο γυρισμό, σπάθηκε άδύνατο να θυμηθί τό δρόμο, τόν άριθμό ή τοδάρχιστον τό όνομα του ξενοδοχείου του. Καθώς σκεπτότανε τι να κάνει, άξαφνα μια ιδέα του κλάτηκε.

«Όλος χαρά, τρέχει στο πλησίεστερο τηλεγραφείο και τηλεγραφεί στη γυναίκα του, τι νομίζετε;... να τού στείλη τή διεύθυνσή του στ' Παρίσι!»

Φαντάζεσθε τήν έκπληξη τής γυναίκας του Γερμανού, όταν έλαβε αυτό τό παρίδοξο τηλεγράφημα. (Μετάφρασις εκ του Αγγλικού) Έδνκλειδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο. — Ποιοί όφεις είναι επικίνδυνοι, Γιάνκο; — Όσοι έχουν ιόν. — Κι' ακίνδυνοι, Νίκο; — Όσοι έχουν θυγατέρα. Γιάνκο Χαμόγελο

218^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΘΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1925.

«Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνισμό, πρέπει να διαβάσουν με προσοχή τό Ε' Κεφάλαιο του «Οδηγού τών Συνδρομητών» (άπό § 1 και καθεξής: στα φύλλα 15 και 16.) όπου θα ιδούν όλους τους όρους. Σ' αυτούσ δέν έχω να προσέθεσω, παρά ότι δέχομαι Συλλογές από σήμερα ως τίς 30 Νοεμβρίου.

Όσοι έχουν έτοιμες, ή τίς άντιγράφουν και ής μου τίς στείλουν άμέσως. Γιατί από τίς Συλλογές που θα λάβω γι' αυτό τόν Διαγωνισμό, θαρχίζω να δημοσιεύω τίς καλύτερες Ασκήσεις άπό τό πρώτο φύλλο του νέου μας χρόνου (6 Δεκεμβρίου.) Η δημοσίευσή των θα έξακολουθήση ός τό τέλος τής Α' Εξαμηνίας (31 Μαΐου) και σ' αυτό τό διάστημα άλλες Ασκήσεις δέν θα είναι δεκτές. Οί νέοι μου φίλοι, που δέν ήξεραν τους κανονισμούς και μου έστειλαν άόικτες Ασκήσεις, ή: Ιδούν ότι μόνο τώρα μπορούν να στείλουν μια Συλλογή, σύμφωνα με τούς όρους του Διαγωνισμού. Κι' ως τίς 30 Νοεμβρίου που πρέπει να τή λάβα, έχουν καιρό ένα μήνα να εργασθούν

Ο ΚΟΤΖΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΓΟΤΡΙΑ

Αειδ. Έγκρ. 26

Περνώνας μια φορά ένας Μουζικός* από τό περβόλι κάποιου Μαρμασσέρου,** σκέφθηκε ναμπη μέσα και να κλέψη άγγούρια.

Αν - σκέφθηκε - πουλήσω τ' άγγούρια, θα μπορούσω να γράσω μια κόττα. Αυτή θα μου δώση από κι' έγώ θα τής τό βάλο να κλωσήση. Μια κόττα και κωμια δωδεκαριά κοτόπουλα, άμα πουληθούν, μου δίνουν τό λεφτά για μια γουρουνίτσα - με τό συμπάθειο - ή όποια θα μου γεννήση - με τό συμπάθειο - γουρουνάκια. Πουλώντας αυτά, αγοράζω μια φοράδα.

Και ξαναπουλώντας τή φοράδα με τό πουλάρι της, μπορώ να αποκτήσω μια ίσμπη.*** Τό περβόλι θα καλλιεργώ άγγούρια. Αλλά γώ δε θέμαι κωτός, σαν αυτό τό μαρμασσέρο. Όταν καταλάβω κλέφτη, θα άρχίζω να φωνάζω - και ό μουζικός έφώναζε: - «Ε! Βρε Χωροφύλακες! Άνοιχτε τα μάτια σας!»

Οί χωροφύλακες έτρεξαν στο μέρος που άκούγονταν οί φωνές και έπιασαν τόν άνόητο μουζικό έπ' αυτοφώρην να κλέψη άγγούρια. Ο Μήθος όλοι κ. κ. λ. (Από Γαλλική μετάφραση) Αγέρωχος Αριός

Νά τος! «Διάπλασι» κρατεί... Τρέχω, τού την άρπάζω Και την άνοιγω στη στιγμή Κι' άρχίζω να διαβάζω.

«Ετοι πρνά ή Κυριακή Με τή «Διάπλασι» μου Χαραυμένη και ποθητή, Εύφραίνει την ψυχή μου.

Μ' άν δέν τή λάβα, άνιαρή Μοφ φαίνεται ή μέρα Και περιμένο πός και τι... «Ως που νάρθη ή Δευτέρα, Ο Ένας»

Τό καθαρίο νερό του ποταμού έτρεγε κελάρυζοντας, τά πλατάνια κι' οί κρινιές περήφανα στεκόντοσαν, οίχοντοσ πικρή όμά, κι' οί βάτοι ξεπλώνονταν στίς όχθες του...

Τά παιδιά φωνάζοντες, με φρεάρια και ξινάρια, κατέβιναν στο ποτάμι, έβγαζαν τά παπούτσινα, βουτούσαν στο νερό, βρέχονταν, στέγνωσαν, γελοδσαν, έδιναν διαταγές... και πάντα δια μαζί, κάτι σαν άνκαναν. Έκωναν ένα γεφύρι... Καθένα, κατά τίς δυνατόεισ του, έφεραν πέτρες, μεγάλες, μικρές, χαλίικια, άλλο έκανε πηλό, κι' άλλο ταχτοποιούσε τίς πέτρες.

Αυτό ήταν τό πρωινό τους παιχιδι, - κι' ό καλοκαιρινός τους προορισμός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Αειδ. Έγκρ. 20

«Ένας Γερμανός εταξίδευε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Μόλις έφτασε, έτηλεγράφησε στη γυναίκα του και στο τέλος έβαλε και τή νέα διεύθυνσή του. Τό βράδυ πήγε στο θέατρο. Αλλά στο γυρισμό, σπάθηκε άδύνατο να θυμηθί τό δρόμο, τόν άριθμό ή τοδάρχιστον τό όνομα του ξενοδοχείου του. Καθώς σκεπτότανε τι να κάνει, άξαφνα μια ιδέα του κλάτηκε.

«Όλος χαρά, τρέχει στο πλησίεστερο τηλεγραφείο και τηλεγραφεί στη γυναίκα του, τι νομίζετε;... να τού στείλη τή διεύθυνσή του στ' Παρίσι!»

Φαντάζεσθε τήν έκπληξη τής γυναίκας του Γερμανού, όταν έλαβε αυτό τό παρίδοξο τηλεγράφημα. (Μετάφρασις εκ του Αγγλικού) Έδνκλειδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο. — Ποιοί όφεις είναι επικίνδυνοι, Γιάνκο; — Όσοι έχουν ιόν. — Κι' ακίνδυνοι, Νίκο; — Όσοι έχουν θυγατέρα. Γιάνκο Χαμόγελο

218^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΘΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1925.

«Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνισμό, πρέπει να διαβάσουν με προσοχή τό Ε' Κεφάλαιο του «Οδηγού τών Συνδρομητών» (άπό § 1 και καθεξής: στα φύλλα 15 και 16.) όπου θα ιδούν όλους τους όρους. Σ' αυτούσ δέν έχω να προσέθεσω, παρά ότι δέχομαι Συλλογές από σήμερα ως τίς 30 Νοεμβρίου.

Όσοι έχουν έτοιμες, ή τίς άντιγράφουν και ής μου τίς στείλουν άμέσως. Γιατί από τίς Συλλογές που θα λάβω γι' αυτό τόν Διαγωνισμό, θαρχίζω να δημοσιεύω τίς καλύτερες Ασκήσεις άπό τό πρώτο φύλλο του νέου μας χρόνου (6 Δεκεμβρίου.) Η δημοσίευσή των θα έξακολουθήση ός τό τέλος τής Α' Εξαμηνίας (31 Μαΐου) και σ' αυτό τό διάστημα άλλες Ασκήσεις δέν θα είναι δεκτές. Οί νέοι μου φίλοι, που δέν ήξεραν τους κανονισμούς και μου έστειλαν άόικτες Ασκήσεις, ή: Ιδούν ότι μόνο τώρα μπορούν να στείλουν μια Συλλογή, σύμφωνα με τούς όρους του Διαγωνισμού. Κι' ως τίς 30 Νοεμβρίου που πρέπει να τή λάβα, έχουν καιρό ένα μήνα να εργασθούν

Ο ΚΟΤΖΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΓΟΤΡΙΑ

Αειδ. Έγκρ. 26

Περνώνας μια φορά ένας Μουζικός* από τό περβόλι κάποιου Μαρμασσέρου,** σκέφθηκε ναμπη μέσα και να κλέψη άγγούρια.

Αν - σκέφθηκε - πουλήσω τ' άγγούρια, θα μπορούσω να γράσω μια κόττα. Αυτή θα μου δώση από κι' έγώ θα τής τό βάλο να κλωσήση. Μια κόττα και κωμια δωδεκαριά κοτόπουλα, άμα πουληθούν, μου δίνουν τό λεφτά για μια γουρουνίτσα - με τό συμπάθειο - ή όποια θα μου γεννήση - με τό συμπάθειο - γουρουνάκια. Πουλώντας αυτά, αγοράζω μια φοράδα.

Και ξαναπουλώντας τή φοράδα με τό πουλάρι της, μπορώ να αποκτήσω μια ίσμπη.*** Τό περβόλι θα καλλιεργώ άγγούρια. Αλλά γώ δε θέμαι κωτός, σαν αυτό τό μαρμασσέρο. Όταν καταλάβω κλέφτη, θα άρχίζω να φωνάζω - και ό μουζικός έφώναζε: - «Ε! Βρε Χωροφύλακες! Άνοιχτε τα μάτια σας!»

Οί χωροφύλακες έτρεξαν στο μέρος που άκούγονταν οί φωνές και έπιασαν τόν άνόητο μουζικό έπ' αυτοφώρην να κλέψη άγγούρια. Ο Μήθος όλοι κ. κ. λ. (Από Γαλλική μετάφραση) Αγέρωχος Αριός

Νά τος! «Διάπλασι» κρατεί... Τρέχω, τού την άρπάζω Και την άνοιγω στη στιγμή Κι' άρχίζω να διαβάζω.

«Ετοι πρνά ή Κυριακή Με τή «Διάπλασι» μου Χαραυμένη και ποθητή, Εύφραίνει την ψυχή μου.

Μ' άν δέν τή λάβα, άνιαρή Μοφ φαίνεται ή μέρα Και περιμένο πός και τι... «Ως που νάρθη ή Δευτέρα, Ο Ένας»

Τό καθαρίο νερό του ποταμού έτρεγε κελάρυζοντας, τά πλατάνια κι' οί κρινιές περήφανα στεκόντοσαν, οίχοντοσ πικρή όμά, κι' οί βάτοι ξεπλώνονταν στίς όχθες του...

Τά παιδιά φωνάζοντες, με φρεάρια και ξινάρια, κατέβιναν στο ποτάμι, έβγαζαν τά παπούτσινα, βουτούσαν στο νερό, βρέχονταν, στέγνωσαν, γελοδσαν, έδιναν διαταγές... και πάντα δια μαζί, κάτι σαν άνκαναν. Έκωναν ένα γεφύρι... Καθένα, κατά τίς δυνατόεισ του, έφεραν πέτρες, μεγάλες, μικρές, χαλίικια, άλλο έκανε πηλό, κι' άλλο ταχτοποιούσε τίς πέτρες.

Αυτό ήταν τό πρωινό τους παιχιδι, - κι' ό καλοκαιρινός τους προορισμός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Αειδ. Έγκρ. 20

«Ένας Γερμανός εταξίδευε για πρώτη φορά στο Παρίσι. Μόλις έφτασε, έτηλεγράφησε στη γυναίκα του και στο τέλος έβαλε και τή νέα διεύθυνσή του. Τό βράδυ πήγε στο θέατρο. Αλλά στο γυρισμό, σπάθηκε άδύνατο να θυμηθί τό δρόμο, τόν άριθμό ή τοδάρχιστον τό όνομα του ξενοδοχείου του. Καθώς σκεπτότανε τι να κάνει, άξαφνα μια ιδέα του κλάτηκε.

«Όλος χαρά, τρέχει στο πλησίεστερο τηλεγραφείο και τηλεγραφεί στη γυναίκα του, τι νομίζετε;... να τού στείλη τή διεύθυνσή του στ' Παρίσι!»

Φαντάζεσθε τήν έκπληξη τής γυναίκας του Γερμανού, όταν έλαβε αυτό τό παρίδοξο τηλεγράφημα. (Μετάφρασις εκ του Αγγλικού) Έδνκλειδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο. — Ποιοί όφεις είναι επικίνδυνοι, Γιάνκο; — Όσοι έχουν ιόν. — Κι' ακίνδυνοι, Νίκο; — Όσοι έχουν θυγατέρα. Γιάνκο Χαμόγελο

218^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

